

Arrest

nr. 77 785 van 22 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 10 juni 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie van 21 april 2011 waarbij de aanvraag tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. BELDERBOSCH verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 september 2010 dient verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 14 april 2011 adviseert de ambtenaar-geneesheer dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is voor een terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst, Kosovo.

1.3. Op 21 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Dat is de bestreden beslissing, die verzoekster ter kennis werd gebracht op 11 mei 2011, en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28/09/2010 werd ingediend door:

F., A. (R.R.: (...))

nationaliteit: Iran

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 26/10/2010, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Uit het verslag van de arts-attaché van 14/04/2011 blijkt dat betrokkene lijdt aan een medische problematiek die, hoewel deze kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in het herkomstland, Iran.

Betrokkene kan reizen en er is geen medische noodzaak tot mantelzorg.

De arts-attaché concludeert dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen, zijnde de nodige medicatie en de noodzakelijk opvolging door een specialist, in het herkomstland van betrokkene, zijnde Iran. Volgens de Iraanse grondwet moet de overheid iedere burger van het land toegang geven tot sociale voorzieningen met betrekking tot invaliditeit, medische behandeling en zorg. Er zijn twee verschillende soorten verzekeringen: een vrijwillige/particuliere verzekering en een overheidsverzekering (via het werk). (Informatie beschikbaar in het administratief dossier: landenfiche IOM 30.11.2009 - pagina 4 tot 7). Bijkomend verwijzend naar de correspondentie dd. 09.10.2008 met J.Casaer, Belgisch consulaat in Teheran, blijkt bovendien dat er geen geografische beperking bestaat betreffende de toegankelijkheid van deze benodigde behandeling, zowel qua medicatie als artsen of specialisten (zie administratief dossier). In het medisch advies van de arts staat niet vermeld dat betrokkene arbeidsongeschikt is. Op die manier kan zij zelf instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende

behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene

gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gezien de asielprocedure van betrokkene nog lopende is, verzoek ik u het attest van immatriculatie welk aan betrokkene werd afgegeven verder te verlengen tot nadere berichtgeving over de asielprocedure. “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van het beginsel van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van het enig middel voert zij aan wat volgt:

“De enige motivering is dat het aangehaalde medische probleem niet kan worden weerhouden om een verblijfsvergunning te bekomen.

De beslissing stelt terecht dat verzoekster lijdt aan een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien die niet adequaat behandeld wordt.

Dat de bestreden beslissing stelt dat er in Iran voldoende medische zorgen beschikbaar zijn.

Dat mijn verzoekster nooit gesteld heeft dat er in Iran geen medische zorgen aanwezig zijn. Dat mijn verzoekster trouwens in Iran psychische hulp bekam. Dat deze hulp echter inadequaat was.

In de bestreden beslissing worden twee essentiële punten over het hoofd gezien, waardoor voor mijn verzoekster geen adequate behandeling kan krijgen in haar land van herkomst.

Vooreerst is het zo dat Iran het land is waar het trauma zich heeft voorgedaan. Iran is immers waar het sexueel misbruik van haar en haar dochter heeft plaatsgevonden. Het is een algemeen aanvaard principe dat het niet wenselijk, zelfs gevaarlijk, is om iemand terug te sturen naar de plaats waar het trauma werd veroorzaakt. Is. De oorzaak van het trauma ligt in het jarenlang misbruik van mijn verzoekster en haar dochter in de intrafamiliale sfeer. Zodoende is een terugkeer voor haar een psychisch ondraaglijk, maar zal dit uiteraard een verergering van haar psychische toestand met zich meebrengen. Dat dit een logische conclusie is, die niet gemaakt wordt in de bestreden beslissing. Vervolgens dat mijn verzoekster, bij haar terugkeer terug zal gedwongen worden om te wonen in het ouderlijk huis. Dat de Iraanse samenleving immers niet aanvaardt dat een vrouw alleen woont. Dat bij een terugkeer naar de ouderlijke woonst, zij terug geconfronteerd wordt met de dader van de feiten, zijnde haar broer. Dat zij dus terug oog in oog staat met de agressor, die niet gestraft werd. Bovendien loopt zij het risico dat haar broer terug nieuwe feiten pleegt. Tenslotte is zij bij haar familie persona non grata, gezien zij op t.v. haar verhaal heeft gedaan omtrent het misbruik van haar en haar dochter. Zij zal niet alleen door haar familie met de vinger gewezen worden, maar ook de Ette'laat, waar haar broer deel van uitmaakt, zal zich tegen haar keren omwille van haar uittalingen.

Dat mijn verzoekster dus voldoet aan beide criteria: dat zij lijdt aan een (psychische) ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en waarvoor er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Mijn verzoeker voldoet dus aan de criteria zoals omschreven in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.”

2.2. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid van het middel op, in de mate dat het betrekking heeft op het beginsel van behoorlijk bestuur.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618).

Waar de verzoekende partij een schending aanvoert van “het beginsel van behoorlijk bestuur”, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij nalaat aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden acht. Het is niet aan de Raad dit te specificeren (RvS 22 november 2005, nr.151.540).

De exceptie is gegrond. In de mate dat het middel betrekking heeft op de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur, is het onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Verzoekster toont niet aan dat, en om welke redenen, de motieven van de bestreden beslissing, die haar gekend zijn, hieraan niet zouden voldoen, noch maakt zij duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.4. Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet zoals *in casu* van toepassing luidt onder meer als volgt :

“Art. 9ter

§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)”

Uit deze bepaling blijkt dat een verblijfsmachtiging op grond van medische redenen enkel kan toegestaan worden indien de aanvrager bewijst dat hij een zeer ernstig gezondheidsprobleem heeft en er hiervoor geen adequate behandeling bestaat in het land van herkomst.

2.5. *In casu* is niet betwist dat verzoekster ernstige medische problemen heeft. De verwerende partij oordeelde evenwel, op basis van het verslag van een arts-adviseur, dat deze psychische problemen haar niet verhinderen om te reizen en dat de vereiste medische zorgen in haar land van herkomst beschikbaar en toegankelijk zijn.

2.6. Verzoeksters betoog komt er op neer dat zij wel voldoet aan de criteria van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Zij stelt de benodigde medische zorgen in Iran niet adequaat zijn. Voorts voert zij aan dat in de bestreden beslissing voorbij gegaan wordt aan het feit dat de oorzaak van het trauma zich in Iran bevindt en dat verzoekster bij terugkeer terug in het ouderlijk huis zal dienen te wonen, bij de dader van de feiten die het trauma hebben veroorzaakt.

2.7.1. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster niet betwist dat de benodigde behandeling in Iran beschikbaar is. De Raad stelt vast dat zij evenmin betwist dat de behandeling toegankelijk is, aangezien zij verklaart in Iran reeds psychische hulp te hebben bekomen voor haar aandoening. In zoverre verzoekster poneert dat de medische zorgen in Iran niet adequaat zijn, wordt vastgesteld dat zij deze bewering op generlei wijze staft. Het louter poneren van deze stelling zonder dat verzoekster zelfs maar aangeeft op welk vlak zij de medische zorgen niet afdoende acht, volstaat uiteraard niet om de bevindingen in de bestreden beslissing, die terzake is gesteund op informatie die zich in het administratief dossier bevindt, te ontwrichten.

2.7.2. Verzoekster betoogt voorts dat de psychische aandoening waaraan zij lijdt haar grondslag vindt in de problemen die zij had in haar land van herkomst en dat een terugkeer haar toestand zal verergeren. Zij maakt echter met deze blote bewering niet aannemelijk dat de verwerende partij ten onrechte oordeelde dat de vastgestelde psychische problemen kunnen behandeld worden in Iran. Het feit dat een psychische aandoening het gevolg zou zijn van gebeurtenissen die zich in een bepaald land zouden hebben voorgedaan laat immers niet automatisch toe te besluiten dat deze aandoening niet in dat land behandeld zou kunnen worden. Er dient daarenboven op gewezen te worden dat het feit dat de omstandigheid dat een vreemdeling doordat hem geen verblijfsmachtiging wordt toegestaan verplicht wordt om terug te keren naar zijn land van herkomst en dit zijn gezondheidstoestand kan beïnvloeden niet volstaat om te besluiten dat er sprake is van een onmenselijke of vernederende behandeling (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk).

2.7.3. Verzoekster stelt verder dat zij bij terugkeer met de vinger zal worden gewezen door haar familie en de Ette'laat, waar haar broer deel van uitmaakt en dat het niet uitgesloten is dat haar agressor, haar

broer, nieuwe feiten zal plegen. Samen met de verwerende partij stelt de Raad echter vast dat deze grief op geen enkele wijze in verband kan worden gebracht met het onderzoek naar de beschikbaarheid van adequate medische zorgen in het land van herkomst. Verzoeksters argumentatie werd overigens, blijkens de stukken van het administratief dossier, ook opgeworpen in het kader van haar asielaanvraag, zodat ze het voorwerp kan uitmaken van het onderzoek naar de eventuele toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

2.8. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de uiteenzetting van verzoekster niet toelaat te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen in strijd met de uitdrukkelijke motiveringsplicht, noch met artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS